№ 8 Warszawa, dnia 14 marca 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 83 grosze, poleconą 1 zł. 03 grosze. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m.m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę za kwartał II-gi 1925 r., która wynosi z przesyłką pocztową 5 zł.

Przepisy ogólne.

156.

OKÓLNIK

Min. Skarbu

w sprawie sporządzenia bilansu otwarcia w złocie na dzień 1 stycznia 1924 roku w przedsiębiorstwach państwowych w związku z przeszacowaniem majątku tych przedsiębiorstw.

Par. 1. W celu przeszacowania majątku przedsiębiorstw państwowych i sporządzania bilansów otwarcia w złotych na dzień 1 stycznia 1924 r. a także ustalenia niektórych zasad prowadzenia rachunkowości w tych przedsiębiorstwach Ministerstwo Skarbu stosownie do uchwały Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dnia 24 grudnia 1923 r. („Monitor Polski" z dnia 8.I. 1924 r. Nr. 6, poz. 31) ustala następujące zasady:

a) Rachunkowość z 1923 r. i bilanse na dz. 31.XII miarodajnemi są w walucie markowej.

b) sporządzenie bilansu otwarcia w walucie złotej ustala się na dzień 1 stycznia 1924 r. i ma być uskutecznione przed upływem roku bieżącego według zasad zawartych w par. 1 — 10 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Min. Przemysłu i Handlu dnia 1 lipca 1924 r. Dz. Ust. 61, poz. 612, lecz z zastrzeżeniem, że punkt 1 i 2 par. 3 tegoż rozporządzenia winny być stosowane w ten sposob, że w razie niemożności ustalenia ceny nabycia (np. przejęcie od okupantów) należy przyjmować cenę rynkową w momencie przyjęcia na podstawie komisyjnego ustalenia cen.

c) Z wykazanego w bilansie markowym na dzień 31.XII 1923 r. zysku należy przenieść do bilansu otwarcia na 1924 tylko sumę zysku nie wpłaconego w roku sprawozdawczym do Skarbu Państwa po przerachowaniu 1 zł. = 1.220.000 marek.

W bilansach za r. 1924 i następnych należy w pasywach wykazywać zyski w pełnej sumie, w aktywach zaś sumy wpłacone na poczet zysków.

Uwaga. Dla przesiębiorstw, które przemianowały pozycje bilansu markowego z okresu poprzedniego według relacji 1 złoty równy mk. 1.226.950, przemianowanie to pozostawia się miarodajnem.

d) Zyski wykazane zgodnie z punktem „c" mają być zapisane, jako „Kapitał przedsiębiorstwa" z zachowaniem dotychczasowej nazwy kapitału przesiębiorstwa do czasu wydania przepisów o kapitałach przedsiębiorstw państwowych.

e) Przedsiębiorstwa, które w okresie od stycznia do kwietnia r. b. łącznie prowadziły rachunkowość w markach i złotych, od 1 maja winny prowadzić tylko w złotych, niezależnie od tego, jakim z czterech wymienionych par. 12 rozporządzenia z dn. 1.VII r. b. (Dz. Ust. 1924 r. Nr. 61, poz. 612) sposobów obroty markowe za pierwsze 4 miesiące roku zostały przeliczone na złote.

O ile przesiębiorstwo nie zapoczątkowało księgowania złotowego w okresie pierwszych czterech miesięcy r. b., należy obroty markowe za ten czas przeliczyć zgodnie z par 2 rozporządzenia Prezydenta Reczypospolitej z dnia 14.V 1924 (Dz. Ust. 42, poz. 41) według relacji za styczeń 1 zł. = 1.600.000, a za luty, kwiecień 1 zł = 1.800.000 mk.

Różnice powstałe na rachunkach finansowych w wyniku przewalutowania bilansu otwarcia i obrotów za pierwsze cztery miesiące 1924 roku winny być zapisane na rachunek „Różnic kasowych".

Różnice powstałe z przewalutowania i przeszacowania i zapasów na rachunkach materjalnych winny być zapisane w stosunku do przedmiotów rozchodowych według cen pierwotnie księgowanych, jako dodatkowy rozchód wartościowy.

Natomiast różnice w przeszacowaniu majątku winny być przeprowadzone na „R-ek różnic z przeszacowania majątku", a saldo rachunku winno być przeniesione do odnośnych kapitałów, wykazanych w bilansie otwarcia.

Par. 2. Wszystkie szczegółowe rozporządzenia wykonawcze, wydane przez poszczególne Ministerstwa albo Dyrekcje przedsiębiorstwom państwowym, winny być przejrzane i uzgodnione z powyższym okólnikiem.

Minister Skarbu:

w z. (—) *C. Klarner.*

Podsekretarz Stanu.

(„Monitor Polski" z dn. 16.II 1925 r., Nr. 38).

157.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 lutego 1925 r.

w przedmiocie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 roku o zabezpieczeniu praw z tytułów na okaziciela, wywiezionych na terytorjum obecnego Związku Socjalistycznych Republik Rad lub złożonych w instytucjach na tem terytorjum.

Na zasadzie § 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o zabezpieczeniu praw z tytułów na okaziciela, wywiezionych na terytorjum obecnego Związku Socjalistycznych Republik Rad lub złożonych w instytucjach na tem terytorjum. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1032), zarządza się co następuje:

§ 1. Termin składania podań w Głównym Urzędzie Likwidacyjnym przez osoby zainteresowane, celem zabezpieczenia praw z tytułów,

przewidzianych w wyżej wymienionem rozporządzeniu, ustala się na czas do dn. 1-go sierpnia 1925 roku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 24.II 1925 r. Nr. 18, poz. 135).

Organizacja władz.

158.

ROZPORZĄRZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lutego 1925 r.

w przedmiocie statutu Państwowej Rady Spirytusowej.

Na podstawie art. 4, 97 i 99 ustawy z 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756) zarządza się co następuje:

§ 1. Członków Państwowej Rady Spirytusowej przewidzianych w art. 4 p. a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym mianują:

a) Minister Przemysłu i Handlu z pośród wyższych urzędników bądź Ministerstwa, bądź też innych władz jemu podległych, lub wreszcie z pośród wykładających na wyższych uczelniach państwowych, pracujących naukowo w dziedzinie przemysłu spirytusowego,

b) Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych z pośród wyższych urzędników Ministerstwa i innych władz jemu podległych oraz z pośród profesorów wyzszych uczelni państwowych, pracujących naukowo w dziedzinie kultury rolnej lub przemysłu rolnego,

c) Minister Skarbu z pośród wyższych urzędników skarbowych, oraz z pośród wykładających na wyższych uczelniach państwowych, pracujących naukowo w dziedzinie skarbowości i gospodarstwa społecznego.

§ 2. Minister Skarbu mianuje członków P. R. S. przewidzianych w art. 4 p. b) ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym w trybie następującym:

Organizacje, obejmujące rolnych i przemysłowych producentów spirytusu, rektyfikatorów, fabrykantów wódek oraz eksporterów i handlujących, ubiegających się o prawo przedstawiania kandydatów do P. R. S. winny złożyć Min. Skarbu swoje statuty, imienne listy swoich członków i stosunek procentowy produkcji fabryk należących do członków organizacji do produkcji ogółu przedsiębiorców danej grupy.

Organizacjom, reprezentującym conajmniej połowę produkcji ogółu przedsiębiorstw danej grupy bądź to w całym kraju, bądź też w województwie przy organizacjach wojewódzkich przysługuje prawo przedstawiania kandydatów bez żadnych dalszych formalności. Natomiast organizacjom, obejmującym mniej niż połowę produkcji przedsiębiorstw może Min. Skarbu przyznać na wniosek to prawo.

Każda do prezentowania kandydatów uprawniona organizacja przedstawi w zakreślonym przez Ministra Skarbu terminie po 3 kandydatów na każde miejsce.

Minister Skarbu wybrawszy z poszczególnych list potrzebną ilość kandadatów, przesyła wybranym piśmienną nominację na członka Państwowej Rady Spirytusowej.

Nie może być przedstawicielem jednej grupy przemysłu lub handlu spirytusowego, kto prowadzi przedsiębiorstwa należące do dwóch lub więcej grup przemysłu spirytusowego.

W braku organizacji uprawnionej do przedstawienia kandydatów, tudzież w wypadku, gdy organizacje nie przedstawią w oznaczonym terminie właściwej listy kandydatów, powoła Minister Skarbu członków P. R. S. w całości lub w części z pośród osób, należących do grup wymienionych w ustępie 2 b. art. 4 ustawy.

§ 3. Członkowie P. R. S. sprawują swe czynności w zakresie posiedzeń P. R. S. bezpłatnie. Za specjalne prace i ekspertyzy może im być przyznane osobne wynagrodzenie, którego wysokość ustali Minister Skarbu w każdym wypadku. Pozamiejscowi członkowie P. R. S. otrzymują djety i zwrot kosztów podróży w wysokości unormowanej dla urzędników IV st. sł.

§ 4. Członków P. R. S. mianuje się najpóźniej w marcu danego roku na kalendarzowy okres 4-letni.

W 1926 r. ustępuje wskazana przez los połowa członków pierwszej Rady Spirytusowej, a w jej miejsce winna nastąpić do 30 dni nominacja nowych członków. — Członkowie wylosowani mogą być ponownie wybrani. — Nominacja dokonuje się na zasadach ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78 z dnia 4 września 1924) i zgodnie z §§ 1 do 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Do zakresu działania P. R. S. należy opinjowanie:

1) preliminarza rocznego dochodów i rozchodów D. P. M. S. (art. 3 ustawy),

2) ceny nabycia spirytusu (art. 5),

3) taryf przewozowych (art. 8),

4) wysokości dopuszczalnych zaników (art. 9),

5) podstawowej ceny monopolowej za spirytus (art. 10 ust. 2),

6) wysokości i terminów przedpłaty (art. 10 ust. 5),

7) warunków rektyfikacji magazynowania w zakładach prywatnych, wykonywujących zamówienia Ministerstwa Skarbu (art. 12),

8) zasad, na jakich ma się odbywać oczyszczanie spirytusu, przeznaczonego na wywóz zagranicę (art. 12),

9) najwyższego procentu zaniku spirytusu przy oczyszczaniu (art. 14 ust. 1),

10) najwyższego procentu odpadków, które można przeznaczyć do zniszczenia (art. 14 ust. 2),

11) sposobu zbierania odpadków (art. 14 p. 3),

12) środków niezbędnych w celu zapobieżenia przestawienia innych produktów, niepodlegających opodatkowaniu w miejsce odpadków od rektyfikatu (art. 14 p. 3),

13) sposobów badania gatunków odpadków i określania ilości zawartych w nich procentów czystego spirytusu w celu zwolnienia ich od opłaty skarbowej (art. 14 ust. 4),

14) sposobów niszczenia odpadków i niezbędnych przytem formalności (art. 14 p. 5),

15) cen spirytusu skażonego do celów technicznych, oświetleniowych i napędowych (art. 22 ust. 4),

16) zezwoleń na postawienie nowych gorzelni (art. 41 ust. 1),

17) oznaczenie na okres 3-letni, ile nowych gorzelni rolniczych może powstać w każdem województwie (art. 41 ust. 3),

18) oznaczenie najmniejszych i największych rozmiarów, jakie nowe gorzelnie posiadać mogą (art. 42),

19) rozporządzenia w sprawie przeprowadzenia nadzoru urządzeń technicznych gorzelni i oczyszczania surowców (art. 48),

20) okresu pędzenia spirytusu (art. 48),

21) mocy spirytusu (art. 48),

22) transportu, magazynowania i oczyszczania spirytusu przez gorzelnie, posiadające aparaty rektyfikacyjne (art. 48),

23) ksiąg gorzelniczych itp. (art. 48),

24) ustalenia wysokości prawa odpędu dla całego Państwa na okres trzyletni (art. 49 ust. 2),

25) wymiaru odpędu pomiędzy poszczególne województwa (art. 49 ust. 3),

26) ogólnej ilości, jaką w danym roku odebrać winna D. P. M. S. na pokrycie zapotrzebowania krajowego (art. 58 ust. 1),

27) granicy dopuszczalnych wahań, tak co do procentu alkoholu, jak i zawartości płynu w butelkach (art. 60 ust. 2),

28) sposobów technicznych i metod skażania spirytusu (art. 68 pkt. 1),

29) wymagań, którym odpowiadać winien spirytus, uboczne produkty i odpadki rektyfikacji, zwolnione przez władze skarbowe do skażenia, tudzież środków, używanych do skażenia (art. 68 pkt. 2),

30) przepisów o obrocie spirytusu skażonego, tudzież o kontroli (art. 68 pkt. 3),

31) przepisów, regulujących użycie spirytusu metylowego (art. 68 pkt. 4),

32) takich spraw z dziedziny gospodarki spirytusowej, które Min. Skarbu do zaopinjowania przedłoży. Do przygotowania poszczególnych opinji P. R. S. może wyłaniać z pośród swego grona Komisje.

§ 6. P. R. S. oraz jej komisje obradują według ustalonego przez pełną Radę Spirytusową regulaminu obrad, zatwierdzonego przez Ministra Skarbu.

§ 7. Na posiedzenie P. R. S. celem wyrażenia opinji w sprawach wymienionych w ustawie lub innych, zleconych przez Ministra Skarbu zaprasza się członków wezwaniem imiennem z wymienieniem spraw mających wpłynąć na porządek obrad i z reguły z dołączeniem wszelkich materjałów wyjaśniających.

Zaproszenia należy rozesłać na 12 dni przed dniem obrad.

§ 8. Przewodniczący P. R. S. układa porządek obrad i wyznacza referentów przedmiotów obrad.

§ 9. Minister Skarbu może bądź to z własnej inicjatywy, bądź to na wniosek członków P. R. S. zapraszać na posiedzenia P. R. S. nie będących jej członkami rzeczoznawców. — Również może Minister Skarbu wzywać urzędników celem dawania wyjaśnień w sprawach będących na porządku obrad.

§ 10. Dla odbycia się posiedzenia P. R. S. konieczna jest obecność przynajmniej 9 jej członków. W razie nie przybycia tej liczby wyznacza się bez względu na przepis § 8 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, posiedzenie w nowym terminie i wtedy może się ono odbyć przy każdej liczbie obecnych.

§ 11. Z obrad P. R. S. prowadzi się protokół stenograficzny, który podpisuje przewodniczący, jeden z członków P. R. S. i protokulant. Głosowania nad poszczególnemi sprawami zarządza przewodniczący wedle swego uznania lub na wniosek najmniej 3 członków P. R. S. Głosowanie odbywa się imiennie.

§ 12. Członkowie P. R. S. obowiązani są do zachowania tajemnicy w sprawach, które przewodniczący ogłosi za poufne. W razie stwierdzenia przez trzech najstarszych wiekiem członków P. R. S. zdrady tajemnicy obrad może Minister Skarbu zwolnić winnego z jego obowiązków. W to miejsce mianuje się z pierwotnej listy innego na resztę czasokresu urzędowania zwolnionego członka — w trybie wyżej przepisanym.

§ 13. W razie śmierci, złożenia mandatu, upadłości, utraty własnowolności, obywatelstwa polskiego, prawomocnego skazania za przestępstwo, z chęci zysku lub defraudację podatkową — wygasa mandat członka, a nominacja nowego członka na resztę czasokresu następuje trybem przewidzianym w §§ 1 — 3.

§ 14. Członkowie P. R. S., którzy bez usprawiedliwienia opuszczą trzy z rzędu jej posiedzenia tracą swój mandat i na ich miejsce mianuje się na resztę czasokresu inne osoby w trybie wyżej przepisanym §§ 1, 2, 3.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Podatki bezpośrednie.

159.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 lutego 1925 r.

w sprawie przesunięcia na rok podatkowy 1925 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 49 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie części drugiej art. 122 ustawy o państwowym podatku dochodowym ogłoszonej jako załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 607) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin do składania przez osoby fizyczne i spadki wakujące (nieobjęte) zeznań o dochodzie, wyznaczony w art. 49 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 77, poz. 607), przesuwa się dla wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1925 — z dnia 1 marca na dzień 1 maja 1925 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 17, z dnia 19 lutego 1925 r. poz. 122).

160.

L. DPO. 751/III

w sprawie zawieszenia poboru państwowego podatku przemysłowego, przypadającego od tranzakcji eksportowych wyrobów gotowych przemysłu krajowego.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Na zasadzie części trzeciej art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412) oraz w myśl uchwały Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dnia 1 lutego b. r. zarządzam w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, co następuje:

Dla dokonanych począwszy od 1 marca 1924 roku tranzakcji eksportowych artykułami przemysłowemi, wymienionemi w przyległem załączniku obniża się ustanowioną w art. 6 wspomnianej ustawy stopę procentową państwowego podatku przemysłowego w ten sposób, że łącznie z podatkiem komunalnym, o którym mowa w art. 119 tej ustawy, wynosić ona będzie 1% od obrotu, z czego 0.75% przypadnie na rzecz Skarbu Państwa, a 0.25% na rzecz związków komunalnych.

Z ulgi powyższej korzystać mogą tylko te przedsiębiorstwa przemysłowe, które eksportują wyroby swej własnej produkcji i które:

1) prowadzą księgi, przepisane kodeksem handlowym.

2) zaprowadzą osobną „księgę towarów eksportowanych“, do której każdocześnie wpisywać będą produkty wyeksportowane i z której (w związku z księgami handlowemi) będzie można w każdej chwili sprawdzić termin dokonanej tranzakcji, oraz rodzaj, ilość i cenę wysłanych zagranicę towarów oraz czas wysłania tychże,

3) przypadający od wysłanych zagranicę produktów podatek przemysłowy uiszczać i obliczać będą odrębnie w terminach ustawowych na podstawie wyżej wspomnianej „księgi towarów eksportowanych“, przy której przechowywać będą dowody zawartych tranzakcji, tudzież dowody przejścia przez granicę produktu, t. j. wywozowe deklaracje celne, o których mowa niżej pod 4,

4) okażą władzy podatkowej wszystkie wyżej wspomniane dowody, a przedewszystkiem dowody, że produkt, dla którego żądają rzeczonej ulgi podatkowej, został rzeczywiście wywieziony zagranicę.

Za taki dowód, który winien być zawsze przechowywany przy „księdze towarów eksportowanych, uważać się będzie wyłącznie wywozową deklarację celną, stwierdzającą występ produktu zagranicę, a wydaną przez urząd celny eksporterowi przy wywozie na podstawie paragrafu 37 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, z roku 1921).

Jeżeli eksporter w terminie 6 tygodni od dnia wysłania produktu z fabryki zagranicę nie będzie w możności na żądanie władz skarbowych okazać rzeczonego dowodu, wówczas przyznana niniejszem ulga podatkowa zostanie cofnięta, o czem płatnik zawiadomiony zostanie.

Władze wymiarowe zarówno przy uskutecznianiu wymiarów półrocznych, jak i przy wpłatach miesięcznych będą obliczały podatek prowizorycznie w wysokości 1% od obrotu, a przy sprawdzaniu obrotów, o którem mowa w drugiej części art. 41 ustawy o państwowym podatku przemysłowym oraz w § 31 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 522), zwrócą szczególniejszą uwagę na przedsiębiorstwa, korzystające z przyznanej niniejszem ulgi i baczyć będą, aby zakreślone niniejszym reskryptem warunki były jaknajściślej wypełnione. W razie stwierdzenia braku jednego z warunków, a w szczególności w razie nieokazania przez eksportera w zakreślonym terminie 6-tygodniowym (na żądanie władzy skarbowej) dowodu, o którym mowa w punktach 3 i 4 obliczą i ściągną cały przypadający podatek wraz z ewentualnemi odsetkami i karami za zwłokę w pełnej kwocie wedle stopy ustanowionej w art. art. 6 i 119 wspomnianej ustawy oraz w sposób przepisany okólnikami Nr. 7 z dnia 24 lipca 1923 r. L. DP. 1234/III Nr. 11, z dnia 11 września 1923 r. L. DP. 1735/III, t. j. przy użyciu druków wzór Nr. 6.

O ile wymagane niniejszem warunki zostaną wykonane wówczas należy dokonane poprze-

dnio prowizoryczne obliczenia uznać za ostateczne i o tem zawiadomić płatnika.

Zwraca się uwagę, że z ulgi korzystać nie mogą przedsiębiorstwa handlowe, jak również nie może być ona stosowaną do eksportowanych przez przedsiębiorstwa przemysłowe wyrobów cudzej produkcji, korzystać z niej natomiast mogą eksportowe związki producentów odnośnie do wyrobów własnej produkcji członków, zrzeszonych w rzeczonym związku.

Wkońcu zaznacza się, że przyznane niniejszem ulgi podatkowe mogą być cofnięte po upływie dwóch miesięcy, licząc od dnia następnego po zawiadomieniu o tem Izb Handlowych i Przemysłowych oraz Centralnego Związku Polskiego Przemysłu, Górnictwa, Handlu i Finansów w Warszawie.

Warszawa, dnia 27 marca 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

161.

OKÓLNIK L. DPO. 2118/III

w sprawie uzupełnienia okólnika Nr. 38 L. DP. 751/III w przedmiocie zawieszenia poboru państwowego podatku przemysłowego, przypadającego od tranzakcji eksportowych wyrobów gotowych przemysłu krajowego.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Nawiązując do treści okólnika Nr. 38 z dnia 27 marca 1924 r. L. DP. 751/III, Ministerstwo poleca listę wyrobów przemysłowych, do których winny być stosowane ulgi w zakresie podatku przemysłowego przy eksporcie, uzupełnić w sposób następujący:

1) poz. tar. celn. 191 worki jutowe, jutowe tkaniny workowe do pakowania,

2) poz. tar. celn. 192 tkaniny z juty,

3) poz. tar. celn. 123 zapałki,

4) poz. tar. celn. 181 p. 2 wełna sztuczna,

5) poz. tar. celn. 58 p. 1 lit. c) i d) artykuły przemysłu drzewnego: deski, kostki brukowe, płyty posadzkowe, kantówki, drzewo kantowe sosnowe i sosnowe podkłady kolejowe,

6) poz. tar. celn. 185 p. 3 przędza sztucznego jedwabiu.

Ulgi podatkowe przy eksporcie wyrobów wymienionych należy przyznawać dla tranzakcji dokonanych od dnia 1 czerwca 1924 r.

Zarazem upoważnia się Izby Skarbowe, ażeby przy eksporcie produktów przemysłu naftowego zamiast okazania deklaracji wywozowej celnej, o której mowa w ustępie 4 okólnika L. DP. 751/III zadowolono się przedstawieniem unikatu, który urząd celny według postanowień § 11, II, lit. A 5 i 6 rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 26 maja 1882 r. (b. austr. D. U. P. Nr. 55) winien odesłać technicznej kontroli skarbowej.

W miejsce unikatu może służyć także zaświadczenie technicznej kontroli skarbowej, że rzeczony unikat został jej przez urząd celny nadesłany.

Techniczna kontrola skarbowa otrzyma polecenie, aby na żądanie eksportera wydawała co do każdej wysyłki eksportowej potwierdzenie otrzymania unikatów, stwierdzających wywóz przez granicę celną.

Potwierdzenie to winien eksporter przechowywać przy księdze towarów eksportowych.

Zarządzenie to nie odnosi się jednak do tych przesyłek, które są wysyłane przez Gdańsk poza granicę celne Państwa, gdyż w tym wypadku warunkiem do uzyskania ulgi podatkowej będzie jedynie i wyłącznie okazanie wywozowej deklaracji celnej, o której mowa w ustępie 4 okólnika L. DP. 751/III, potwierdzonej prawidłowo przez gdańskie Urzędy celne, że rzeczona wysyłka została z Gdańska zagranicę wywieziona.

Ten ostatni warunek odnosi się nie tylko do naftowych lecz do wszystkich produktów wywożonych zagranicę przez Gdańsk.

Warszawa, dnia 5 czerwca 1924 r.

za Ministra Skarbu:

(—) *B. Markowski.*

Podsekretarz Stanu.

162.

OKÓLNIK L. DPO. 3082/III

w sprawie uzupełnienia okólników Nr. 38 L. DP. 751/III i Nr. 51 L. DP. 2118/III w przedmiocie zawieszenia poboru państwowego podatku przemysłowego, przypadającego od tranzakcji eksportowych wyrobów gotowych przemysłu krajowego.

Do wszystkich Izb skarbowych oraz Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

Wskutek uchwał Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dn. 21 czerwca i 5 lipca 1924 r. Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Ulgi eksportowe w zakresie państwowego podatku przemysłowego, stosowane dotychczas w myśl okólników Nr. 38 L. DP. 751/III i Nr. 51 L. DP. 2118/III jedynie do zakładów przemysłowych i eksportowych związków producentów, mają być z ważnością **od 1 lipca r. b.** rozciągnięte również na przedsiębiorstwa handlowe oraz zakłady przemysłowe, eksportujące gotowe wyroby cudzej produkcji.

Zarazem poleca się, aby listę wyrobów przemysłowych, do których ulgi są stosowane,

uzupełniono jeszcze niżej podanymi artykułami:

1) poz. tar. celn. 64 p. 1. i 2 wyroby koszykarskie,

2) poz. tar. celn. 131 p. 2 biel cynkowa,

3) poz. tar. celn. 156 p. 1 — f gremple i taśmy gremplowe,

4) poz. tar. celn. 176 p. 4 celuloza,

5) poz. tar. celn. 189 aksamit i plusz

6) poz. tar. celn. 198 wojłoki i filce,

7) poz. tar. celn. 153 p. 1 a) i b) podkładki, łubki haki,

8) poz. tar. celn. 75 wyroby fajansowe wszelkie,

9) poz. tar. celn. 43 p. 1 b) i p. 2. żelatyna (w listkach, tafelkach i t. d.) klej do apretur, klej kostny i skórny, szewcki i stolarski.

Ulgi podatkowe przy eksporcie wyrobów wyżej wymienionych należy przyznać dla tranzakcji. dokonywanych od dnia 1 lipca 1924 r.

Zarazem Ministerstwo Skarbu zezwala, aby odnośnie do eksportu następujących artykułów przemysłu drzewnego (deski kostki brukowe, płyty posadzkowe, kantówki, drzewo kantowe sosnowe i sosnowe podkłady kolejowe), wymienionych w pozycji tar. celn. 58 p. 1 c i d, a wysyłanych przez Gdańsk poza granice celne Polski, zamiast wywozowej deklaracji celnej o której mowa w ustępie okólnika L. DP. 2118/III i w końcowym ustępie okólnika L. DP. 2118/III zadowolono się zaświadczeniem kontroli skarbowej w Tczewie o przejściu tej przesyłki przez stację Tczew.

Do zaświadczenia tego winna być dołaczona pisemna deklaracja wysyłającego, że dana przesyłka przeznaczona jest na eksport poza granicę celną Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 19 lipca 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) *B. Markowski.*
Podsekretarz Stanu.

163.

OKÓLNIK L. DPO 3740/III

w sprawie uzupełnienia okólników Nr. 38 L. DP. 751/III, Nr. 51 L. DP. 2118/III i Nr. 60 L. DP. 3082/III w sprawie zawieszenia poboru państwowego podatku przemysłowego, przypadającego od tranzakcji eksportowych wyrobów gotowych przemysłu krajowego.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Listę wyrobów przemysłowych, do których stosuje się na zasadzie okólników Ministerstwa Skarbu z dnia 27 marca 1924 r. Nr. 38 L. DP. 751/III, z dnia 5 czerwca 1924 r. Nr. 51 L. DPO. 2118/III i z dnia 19 lipca 1924 r. Nr. 60 L. DPO. 3082/III ulgi eksportowe w zakresie państwowego podatku przemysłowego uzupełnia się niniejszem niżej podanemi artykułami:

1) poz. tar. cel. 195 p. 3 tkaniny ze sztucznego jedwabiu;

2) poz. tar. cel. 205 p. 1 b. oraz Uwaga: wyroby dziane ze sztucznego jedwabiu;

3) poz. tar. cel. 205 p. 5. a. II: wyroby szmuklerskie i plecione ze sztucznego jedwabiu;

4) poz. tar. cel. 209 p. 3. Odzież damska i dziecinna oraz konfekcja ze sztucznego jedwabiu.

Ulgi podatkowe przy eksporcie wyrobów wyżej wymienionych należy przyznawać dla tranzakcji dokonywanych od dnia 1 lipca 1924 roku.

Warszawa, dnia 3 września 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

164.

OKÓLNIK L. DPO. 7256/III

w sprawie ulg przy uiszczaniu państwowego podatku przemysłowego, przypadającego od tranzakcji eksportowych wyrobów gotowych przemysłu krajowego.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Nawiązując do treści okólników Nr. 38, 51, 60 i 68 Ministerstwo Skarbu poleca uzupełnić w następujący sposób listę wyrobów przemysłowych, do których winny być stosowane ulgi przy wymiarze państwowego podatku przemysłowego:

	Pozycja taryfy celnej
Słód	3
Sól kamienna	33
Makuchy odolejone i prasowane	39 p. 2
Superfosfaty	41 p. 5
Skórzane wyroby techniczne	57 p. 5b
Nasiona buraków cukrowych	62 p. 5a
„ traw	62 p 6
„ warzyw	62 p. 7
„ zbóż	62 p. 10
Dolomit palony	65 p. 4
„ surowy	66 p. 1
Emalja i glazura	68 p. 6
Węgiel drzewny	79 p. 1
Koks	79 p. 2
Dziegieć i smoła	80 p. 1
Siarczan amonu i superfosfaty amoniakalne	98 p. 5
Żelazacjanki potasu i sodu	100 p. 2
Siarczan glinu	101 p. 2
Szotniak	103 p. 3
Kwas siarkowy	108 p. 1 i 2
Kwas mrówkowy	168 p. 6
Siarczan żelaza	109 p. 1
Karbid	112 p. 6
Spirytus drzewny	112 p. 7

	Pozycja taryfy celnej.
Aceton	112 p. 8
Preparaty arseno-benzolowe	112 p. 23
Błękt paryski, berliński i uitramaryna	130
Glejta olowiana i minja	132
Barwniki syntetyczne	135
Pyl cynkowy	147 p. 2
Wyroby z surówki	150 p. 1 i
(Między innemi eletkrody magnetytowe)	
Odlewy stalowe nieobrobione	150 p. 2
Wyroby żelazne i stalowe obrobione	153 p. 1
Łańcuchy	153 p. 7 i 8
Wyroby z blachy żelaznej niczem nie pokryte	154 p. 1
Wyroby z blachy cynowej	154 p. 2
Wyroby z blachy stalowej malowane i t. d.	154 p. 3
Pluskiewki	154 p. 6
Wyroby z drutu	156
Wyroby z ołowiu	164
Maszyny i aparaty	167 p. 1. 3, 4 7. 24, 27, 28, a i 31
Osie wozowe	173 p. 6b
Tektura	177 p. 2
Liny, powrozy, szpagat, sznurki, z juty, konopi, lnu, pakuł i t. p.	190 p. 1
Wyroby celoloidowe	215 p. 3
Siatki żarowe	71 p. 6

Rzeczoną ulgę podatkową przy eksporcie wyżej wymienionych wyrobów należy przyznawać dla tranzakcji dokonanych od dnia 1 grudnia 1924 r.

Warszawa, dnia 6 grudnia 1924.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

165.

OKÓLNIK L. DPO. 528/II

w sprawie poboru w marcu 1925 r. państwowego podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, Wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego i Loterji Państw.

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór państwowego podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na całym obszarze Rzeczypospolitej był w miesiącu marcu 1925 r. dokonywany w dotychczasowym trybie, według skali i przepisów zawartych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 19.I 1925 r. L. DPO. 165/II, ogłoszonym w Nr. 20 „Monitora Polskiego" z dnia 25.I 1925 r.

Warszawa, dnia 16 lutego 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Dyrektor Departamentu.

Opłaty stemplowe.

166.

OKÓLNIK L. DPO. 1270/VII

w sprawie podań ze znaczkami stemplowymi podrobionymi lub już używanymi.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego i Loterji Państw.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że władzom i urzędom państwowym przedkładane są dokumenty (rachunki, poświadczenia odbioru, pełnomocnictwa i t. d.) oraz podania, zaopatrzone bądź podrobionymi znaczkami stemplowymi, bądź już używanymi t. j. takimi, na których wywabiono lub zniszczono oznaki poprzedniego skasowania.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu uprasza o zwrócenie uwagi podwładnych organów na ten stan rzeczy, oraz o wydanie polecenia, by organa te, w przypadkach gdy zachodzi podejrzenie podrobienia lub powtórnego użycia znaczka stemplowego, przesyłały **bezzwłocznie** odnośny dokument, względnie podanie terytorjalne właściwej Izbie Skarbowej, która zasięgnie opinji Państwowych Zakładów Graficznych co do autentyczności znaczka, względnie jego powtórnego użycia, a następnie — zależnie od wyniku ekspertyzy postąpi stosownie do przepisów karnych, obowiązujących w okręgu tej Izby.

Warszawa, dnia 17 lutego 1925 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Monopol tytoniowy.

167.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 lutego 1925 r.

o sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Koncesjowani sprzedawcy wyrobów tytoniowych, posiadający na składzie wyroby tytoniowe wypuszczone w obieg handlowy przez byłe koncesjonowane fabryki wyrobów tytoniowych i zaopatrzone w opaski, stwierdzające uiszczenie od tych wyrobów zysku monopolowego, jako też tytonie amerykańskie, wypuszczone w obieg handlowy na mocy zezwolenia b. Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego, mogą je rozsprzedawać od dnia 15 maja 1925 r. po cenie taryfowej, ustanowionej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 137, poz. 1150) z obowiązkiem zgłoszenia posiadanych zapasów właściwemu terytorjalnie inspektorowi kontroli skarbowej, celem zaopatrzenia poszczególnych opakowań wyrobów w urzędową pieczęć inspektoratu.

§ 2. Wyroby tytoniowe wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, których niezaopatrzono w pieczęć właściwego inspektoratu kontroli skarbowej, tracą z dniem 1 marca 1925 r. charakter wyrobów dopuszczonych do sprzedaży na obszarze Rzeczypospolitej w rozumieniu ustawy z dn. 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

Wyroby tytoniowe wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, zaopatrzone w pieczęć właściwego inspektoratu kontroli skarbowej, tracą charakter wyrobów dopuszczonych do obiegu na obszarze Rzeczypospolitej, w rozumieniu ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409), z dn. 16 maja 1925 r.

§ 3. Sprzedaż i nabywanie wyrobów tytoniowych wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, po terminie określonym w § 2 tego rozporządzenia karane będzie po myśli postanowień art. 32, 33 i 34 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; równocześnie ustaje moc obowiązująca w §§ 1 i 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 934) oraz rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1063).

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 17, z dnia 19 lutego 1925 r. poz. 123).

Monopol spirytusowy.

168

OKÓLNIK L. 3303/D. A. M. W.a.

w sprawie zaświadczeń na pobór spirytusu do celów domowo-leczniczych.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów i Dyrekcji Okręgów Skarbowych, oraz do Rektyfikacji, które zawarły umowy na komisową sprzedaż spirytusu.

Przychylając się do prośby właścicieli gorzelni rolniczych, upoważnia się Izby Skarbowe, względnie Śląski Urząd Wojewódzki, do wystawiania właścicielom wzgl. przesiębiorcom czynnych w bieżącej kampanji gorzelni, zaświadczeń na prawo poboru spirytusu na cele leczniczo-domowe, bezpośrednio w rektyfikacjach, prowadzących komisową sprzedaż spirytusu monopolowego.

Ilość spirytusu przypadająca na każdą gorzelnię nie może przekraczać 120 litrów na rok 1925.

Za wydawany w ten sposób spirytus pobierana ma być przez rektyfikacje, cena przewidziana w § 3 p. c. Rozp. Ministra Skarbu z dn. 27 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. R. P. z dn. 31.XII 1924 roku Nr. 116, poz. 1038) t. j. 7 zł. 30 gr. względnie 7 zł. 50 gr. za litr spirytusu 100%.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki*

Dyrektor Departamentu.

169.

OKÓLNIK L. D.A.M. 2281/Wa.

w sprawie sprzedaży spirytusu na cele domowo-lecznicze.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV Śląskiego Urz. Wojew. — Wydział Skarbowy w Katowicach.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że fabryki wódek otrzymywany spirytus dla przerobu na wódki czyste, a sprzedawany im przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego po cenie 567 zł. za hektrolitr 100°, rozlewają jako spirytus dla celów domowo-leczniczych i w tym stanie sprzedają go handlom wódek, na czem oczywiście osiągają poważne zyski, bowiem spirytus przeznaczony dla celów domowo-leczniczych sprzedawany jest fabrykom przez D. P. M. S. po cenie 750 zł. za hektrolitr 100° i, że dla posiadania pokrycia w księ-

gach fabrycznych, na rozchód spirytusu, wystawiają świadectwa przewozowe na podwójną ilość wódki.

Polecam się zarządzić niezwłocznie poufną kontrolę transportów wysyłanych z rozlewni wódek czystych, a w razie stwierdzenia takich nadużyć niezależnie od pociągnięcia winnych do odpowiedzialności, donieść Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego dla wstrzymania przydziału rozlewni spirytusu i zamknięcia kredytu, o ile takowym przedsiębiorca rozporządza.

Warszawa, dnia 11 lutego 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki*

Dyrektor Departamentu.

Podatki konsumcyjne.

170.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lutego 1925 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o wprowadzeniu jednolitego Monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na zasadzie postanowienia § 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043) zarządza się co następuje:

§ 1.

Przedmiotem monopolu sprzedaży jest wszelka sól jadalna, a zatem tak warzonka jak i kamienna bez względu na to czy czysta, czy też zmieszana z innemi ciałami:

§ 2.

Cenę spredaży soli dla hurtowych sprzedawców ustanawia się następującą:

a) warzonka z Wieliczki	25 zł.
b) „ „ innych salin . . .	20 zł.
c) kamienna sól mielona z kopalni w Wapnie	20 zł.
d) kamienna sól mielona z innych kopalni t. zw. szara	13.20

Sól kamienna, wymieniona pod c) i d) w kruchach o 2 złote taniej.

Ceny powyższe rozumie się za 100 kg. soli franco wagon kopalnia wzgl. salina bez opakowania.

Ceny sprzedaży soli dla drobnych sprzedawców i dla konsumentów ustanowią Izby Skarbowe względnie Wydział Skarbowy Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego na podległym im obszarze z uwzględnieniem stosunków miejscowych.

§ 3.

Sól przywożona za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu z granicy lub z obszaru, na którym nie obowiązuje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli — podlega opłacie monopolowej w kwocie 20 zł. od 100 kg. warzonki wzgl. w kwocie 18 zł. od 100 kg. soli kamiennej.

§ 4.

Organem powołanym do nabywania i sprzedawania wszelkiego rodzaju soli na potrzeby skarbowego monopolu solnego — jest Biuro Sprzedaży Soli z siedzibą w Warszawie, podległe Bezpośrednio Ministerstwu Skarbu. Biuro Sprzedaży Soli może za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu otwierać ekspozytury w innych miastach.

Do nabywania zatem soli z krajowych miejsc produkcji na potrzeby ludności na obszarze Rzeczypospolitej uprawnione jest wyłącznie wspomniane Biuro Sprzedaży Soli, względnie osoby lub instytucje przez to Biuro do tego upoważnione.

§ 5.

Izby Skarbowe względnie Wydział Skarbowy Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego uprawnione są do wydawania pozwoleń na nabywanie w Biurze Sprzedaży Soli przepisowo skażonej soli:

a) przemysłowcom na potrzeby zakładów przemysłowych, znajdujących się na obszarze Izby względnie Wydziału, tudzież,

b) rolnikom względnie organizacjom rolników na poprawienie paszy dla bydła po cenie każdocześnie obowiązującej dla danego gatunku soli, na warunkach przewidzianych w odnośnej instrukcji.

§ 6.

Przedmiotem obrotu na obszarze Rzeczypospolitej może być wyłącznie sól jadalna nabywana z miejsc produkcji za pośrednictwem Biura Sprzedaży Soli.

§ 7.

Na prowadzenie hurtowego handlu solą jadalną potrzebne jest pozwolenie właściwej Izby Skarbowej, względnie Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Na prowadzenie drobnej sprzedaży soli nie potrzeba osobnego pozwolenia władz skarbowych.

§ 8.

W każdym powiecie mają być otwarte co najmniej dwie hurtowe sprzedaże soli, a to zależnie od potrzeb miejscowych.

Ilość drobnych sprzedaży soli nie podlega żadnemu ograniczeniu.

§ 9.

Jedna osoba fizyczna lub prawna może otrzymać tylko jedną koncesję na handel hurtowy. Wyjątek stanowią instytucje handlowo-gospodarcze o charakterze społecznym, działające na obszarze kilku powiatów lub województw, które mogą otrzymać osobne koncesje na hurto-

wy handel solą na każdy powiat, w którym rzeczywiście posiadają swą ekspozyturę.

§ 10.

Nie mogą otrzymać pozwolenia na handel solą: osoby nie posiadające obywatelstwa polskiego, osoby prawomocnie skazane za przemytnictwo albo za defraudacje podatkowe, jakoteż osoby skazane za oszustwo, lichwę żywnościową lub inne przekroczenia popełnione z chęci zysku, dalej osoby, do których majątku ogłoszono konkurs, wreszcie osoby, które z jakichkolwiek innych słusznych powodów nie zasługują na zaufanie władz skarbowych.

§ 11.

Podania o pozwolenie na prowadzenie hurtowego handlu solą należy wnosić do właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów (dyrekcji okręgu skarbowego).

Do podania o hurtowy handel solą należy dołączyć dowody, że proszący posiada obywatelstwo polskie i wymagane warunki (§ 10).

§ 12.

Pozwolenie na hurtowy handel solą uprawnia do nabywania tego artykułu w ładunkach wagonowych w Biurze Sprzedaży Soli lub też z magazynów na salinach i kopalniach soli, wskazanych przez to Biuro, do przechowywania soli w lokalu na ten cel przeznaczonym i do sprzedawania jej drobnym sprzedawcom po cenie taryfowej ustanowionej przez Ministra Skarbu względnie przez Izbę Skarbową.

§ 13.

W pozwoleniu na handel solą ma być podane:

a) imię i nazwisko osoby fizycznej lub prawnej uprawnionej do prowadzenia handlu solą,

b) dokładne miejsce (miejscowość, ulica, numer domu) gdzie ma być handel prowadzony,

c) że sól jadalną należy nabywać w Biurze Sprzedaży Soli w Warszawie, względnie w ekspozyturach tegoż Biura.

§ 14.

Uprawnienie na hurtowy handel solą nie może być ani wydzierżawione, ani odstępywane innym osobom. Prowadzenie takiego handlu przez zastępcę zależne jest od zezwolenia tej władzy skarbowej, która nadała pozwolenie na prowadzenie hurtowego handlu solą.

§ 15.

Sprzedawca soli obowiązany jest sprzedawać ją po cenach ustanowionych przez Izbę Skarbową i w takim stanie w jakim ją pobrał.

§ 16.

Sól nie może być przedmiotem handlu domokrężnego względnie obnośnego.

§ 17.

Hurtowy sprzedawca soli obowiązany jest:

1) posiadać na składzie zapas odpowiadający co najmniej miesięcznemu zapotrzebowaniu,

2) sprzedawać je drobnym sprzedawcom w żądanych ilościach w miarę posiadanego zapasu.

W razie grożącego braku soli w pewnej miejscowości może hurtowy sprzedawca za zezwoleniem najbliższej Kontroli Skarbowej ograniczyć ilość soli sprzedawanej poszczególnym drobnym sprzedawcom.

§ 18.

Hurtowa sprzedaż soli musi być oznaczona na zewnątrz napisem: „Hurtowa sprzedaż soli".

W lokalu sprzedaży musi znajdować się na widocznem miejscu koncesja na sprzedaż soli, tudzież cennik, zatwierdzony przez właściwą władzę skarbową.

§ 19.

Dla użytku władz skarbowych obowiązani są hurtowi sprzedawcy soli prowadzić:

a) księgę składową z kontem przychodu na sól nabywaną z Biura Sprzedaży Soli, udokumentowanemi fakturami tegoż Biura i z kontem rozchodu na sól wydaną drobnym sprzedawcom.

b) wykaz drobnych sprzedawców pobierających sól z uwidocznieniem ilości pobieranej soli.

Księga składowa ma być zamykana miesięcznie.

Drobnych sprzedawców soli zwalnia się od prowadzenia osobnych zapisków na obrót solą.

§ 20.

Pozwolenie na handel solą wydaje się zasadniczo na czas nieograniczony.

§ 21.

Pozwolenie na prowadzenie handlu solą gaśnie:

1) wskutek upływu czasu, na który opiewało.

2) wskutek zrzeczenia się go przez uprawnionego.

3) wskutek śmierci uprawnionego.

4) wskutek odebrania go przez właściwą władzę skarbową.

§ 22.

Pozwolenie należy odebrać:

1) jeżeli uprawniony do handlu solą nie spełnia obowiązków nałożonych nań przez dotyczące rozporządzenia władz skarbowych, a przedewszystkiem, jeżeli uprawnienie na hurtowy handel odstąpił drugiej osobie, lub też: jeżeli nie posiada przepisanego zapasu soli.

2) jeżeli zajdą okoliczności przewidziane w § 10 niniejszego rozporządzenia.

§ 23.

Osoby fizyczne lub prawne trudniące się w dniu 31 stycznia br. hurtowym handlem soli, o ile zamierzają swój handel solą nadal prowa-

dzić mają w czasie od dnia 1 do 31 marca br. donieść o tem pisemnie właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów względnie Dyrekcji Okręgu Skarbowego podając:

a) od jakiego czasu i na mocy czyjego upoważnienia prowadzony jest hurtowy handel solą,

b) ile soli jadalnej (w cetnarach po 100 kg.). z której saliny względnie kopalni sprowadziła hurtownia w r. 1924.

c) jaki gatunek soli ma największy zbyt w siedzibie hurtowni i w jej okręgu,

d) ilu drobnych sprzedawców i w których miejscowościach zaopatruje hurtownia w sól,

e) po jakiej cenie sprzedaje hurtownia obecnie 100 kg. soli poszczególnych gatunków drobnym sprzedawcom i jak kalkuluje tę cenę. tj. ile z pobieranej przez nią ceny wypada: 1) na cenę nabycia, 2) na koszty przewozu koleją lub kołowo, 3) na koszty wyładowania i ewentworkowania, 4) na ubytek transportowy, 5) na inne koszta połączone ze sprowadzeniem i sprzedażą soli,

f) czy handel solą prowadzony jest samoistnie, czy też w połączeniu z innem przedsiębiorstwem,

g) ile wynosi cena pobierana w drobnej sprzedaży od konsumentów za 1 kg. soli,

h) czy uprawniony prowadzi hurtownie osobiście, czy też przez zastępcę (podać imię i nazwisko zastępcy).

§ 24.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z 28/II 1925 Nr. 19, poz. 142).

171.

OBWIESZCZENIE.

Rozporządzeniem z dnia 16 grudnia 1924 r. L: 12736 zezwoliło Ministerstwo Skarbu Kresowemu Towarzystwu Przemysłowo-Handlowemu S. A. w Warszawie na urządzenie prywatnego wolnego składu cukru w Brześciu n/B przy ulicy Trzeciego Maja Nr. 6.

Kontrolę skarbową nad tym składem wykonywa Inspektor Kontroli Skarbowej w Brześciu n/B.

Warszawa, dnia 17 lutego 1925 r.

za Ministra Skarbu:

(—) *Leśniowski*

Zastęp. Dyrektora Departamentu.

172.

OBWIESZCZENIE.

Rozporządzeniem z dnia 22 listopada 1924 r. L: 14116 zezwoliło Ministerstwo Skarbu Kresowemu Towarzystwu Przemysłowo-Handlowemu w Warszawie na urządzenie prywatnego wolnego składu cukru w Pińsku na Placu Poniatowskiego Nr. 1.

Kontrolę skarbową nad tym składem wykonywa inspektor Kontroli Skarbowej w Pińsku.

Warszawa, dnia 18 lutego 1925 r.

za Ministra Skarbu:

(—) *Leśniowski*

Zastęp. Dyrektora Departamentu.

173.

OKÓLNIK L. 1591/D. A. M. Wa

w sprawie opodatkowania piwa.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydz. Skarb. w Katowicach.

Celem wyjaśnienia pewnych wątpliwości, jakie nasunęło w zastosowaniu rozporządzenie M. S. z 25.VII 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 850) o wykonaniu ustawy z 12.VI 1924 r. o podatku od piwa (Dziennik Ustaw Nr. 65. poz. 635) udziela się następujących wyjaśnień:

Art. 5 ust. uzależnia stopę podatku od ilości wyrobionego piwa w browarze od początku roku i od rodzaju piwa. Podatkowi podlega piwo gotowe do spożycia i tylko wyrób takiego piwa odgrywa rolę decydującą o wysokości stopy podatkowej. Ilość gotowego piwa nie może być ściśle określona w chwili jego wyrobu, ponieważ dojrzewanie piwa książkowo nie podlega registracji. Z drugiej strony piwo ze swej przyrody jest produktem nie nadającym się do trzymania w browarze na zapas i przedsiębiorca pozbywa je natychmiast po staniu się zdatnem do spożycia. Z tych względów § 3 rozporządzenia mierzy wyrób piwa w browarze ilością piwa wydanego do spożycia w kraju oraz wysłanego zagranicę, licząc od początku roku obrachunkowego.

Przepis § 59 rozp. zawiera szczegółowe wskazówki dotyczące przeprowadzenia obrachunku przypadającego podatku za piwo podlegającego opodatkowaniu za dany miesiąc obrachunkowy. Dla ustalenia właściwej stopy podatkowej uwzględnia się w miesiącu obrachunkowym jedynie piwo podlegające opodatkowaniu, nie uwzględniając przytem piwa wywiezionego w tym miesiącu za granicę, ani piwa wydawanego pracownikom browaru.

Naprzykład: w styczniu i lutym wyrobiono w browarze pełnego piwa 1700 hl., w marcu pod-

lega opodatkowaniu 300 hl., wywieziono za granicę 200 hl. wydano robotnikom 10 hl. piwa pełnego w myśl ustępu 4 § 59 rozp. oblicza się stopę podatkową w następujący sposób:

od 300 hl. po 6 zł. = 1800 złotych
od 200 hl. po 6.30 = 1260 złotych

następnie dopiero ustala się wyrób piwa od początku roku, dodając do

	1700 hl. z miesięcy poprzednich	
piwo opodatkowane w marcu		300 „
„ wywiezione	„	200 „
„ wydano robotnikom	„	10 „
„ wyrób na 1 kwietnia		2410 hl.

Zatem przy rozrachunku podatku od piwa przypadającego od browaru za wyrób w kwietniu obowiązywać będzie ta ostatnia liczba jako miarodajna dla dalszych obliczeń. Taki sposób obliczenia znakomicie ułatwia czynność rachunkową i cenzurę, usuwając snadną możliwość błędów przy konieczności prowadzenia dziennej kontroli wyrobu, nadto nie pozwala spekulować na niedokładność cenzury, która wymagałaby mozolnych obliczeń dziennych ilości poszczególnych pozycji rozchodowych, gdyby stopą podatkową uzależniono od każdej poszczególnej pozycji rozchodowej w ciągu miesiąca obrachunkowego.

Warszawa, dnia 12 lutego 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki*

Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

174.

ROZPORZĄRZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 lutego 1925 r.

w sprawie wpłacania zaliczeń na pokrycie opłat z odpraw celnych.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, stale trudniące się sprowadzaniem towarów z zagranicy lub wywozem tychże zagranicę mogą z góry wpłacać zaliczenia na pokrycie opłat, które będą przypadały od towarów zarówno przy przywozie jak i przy wywozie.

§ 2. Osoby, chcące wpłacać zaliczenia winny złożyć podanie do właściwej dyrekcji ceł, która jest uprawnioną zarządzić otwarcie im w urzędzie celnym imiennego konta zaliczeniowego.

§ 3. Z konta zaliczeniowego mogą być odpisywane wszelkie opłaty, przypadające według deklaracyj celnych względnie kwitów celnych.

§ 4. Zaliczenia mogą być wpłacane do kas urzędów celnych, do kas skarbowych oraz do oddziałów Banku Polskiego.

§ 5. Zaliczenia mogą być wpłacane do kas urzędów celnych raz dziennie. Powtórna wpłata może nastąpić tylko w wypadkach wyjątkowych za zgodą kierownika urzędu celnego.

Na przyjęte zaliczenia kasy urzędów celnych wydają pokwitowania na ogólnych zasadach.

§ 6. Wpłaty zaliczeń do kas skarbowych lub do oddziałów Banku Polskiego uskuteczniа się przy odpowiednich deklaracjach płatniczych z podaniem imienia i nazwiska wpłacającego, sumy, urzędu celnego, na rachunek którego dokonano wpłaty, oraz tytułu wpłaty „zaliczenia na pokrycie opłat z odpraw celnych".

Pokwitowania kas skarbowych, względnie oddziałów Banku Polskiego winny strony składać we właściwym urzędzie celnym.

§ 7. Pozostałości zaliczenia mogą być zwracane w całości na żądanie strony, lecz w takim razie konto zaliczeniowe ulega likwidacji.

§ 8. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie wpłacania zaliczeń na pokrycie opłat celnych (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 70).

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 17, z dnia 19 lutego 1925 r. poz. 120).

175.

ROZPORZĄRZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 lutego 1925 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 9 lipca 1921 r. w przedmiocie postępowania celnego przy obrocie zagranicznym opakowań zwrotnych.

Na zasadzie art. 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustępy przedostatni i ostatni § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 lipca 1921 roku w przedmiocie postępowania celnego przy obrocie zagranicznych opakowań zwrotnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 439), zmienione rozporządzeniem z dnia 30 listopada 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 1006), otrzymują następujące brzmienie:

„Wszelkie zagraniczne opakowania, z wyjątkiem worków oraz używanych zagranicznych próżnych beczek drewnianych po nafcie i płynnych produktach naftowych (oleje, smary, mieszanka), wprowadzone do obszaru celnego celem napełniania (art. 11 poz. 8) urzędy celne mogą odprawiać w postępowaniu warunkowem na podstawie zabezpieczenia celnego. Do powrotnego

wywozu takich opakowań zagranicę wyznacza się termin trzech miesięcy, licząc od dnia dokonania przewozowej odprawy celnej. Worki zagraniczne mogą być odprawiane w postępowaniu warunkowem wyłącznie za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

Używane zagraniczne próżne beczki drewniane po nafcie i płynnych produktach naftowych (oleje, smary, mieszanka), przeznaczone dla krajowych rafineryj, a wprowadzone celem napełnienia i wywozu zagranicę w stanie napełnionym, odprawiają urzędy celne bez cła i bez zabezpieczenia celnego".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu w tej sprawie z dnia 30 listopada 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 1006).

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 17, z dnia 19 lutego 1925 r. poz. 122).

176.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 lutego 1925 r.

w sprawie zarachowywania i kontroli zaliczeń, wpłaconych na pokrycie opłat z odpraw celnych.

Na podstawie art. 21 Rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. Nr. 51, poz. 314 z 1920 r.) oraz art. 6 i 11 ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. Ust. Nr. 80, poz. 777 z 1924 r.) zarządza się co następuje:

§ 1.

Kasy Skarbowe względnie oddziały Banku Polskiego przy przyjmowaniu zaliczeń na poczet opłat, przypadających od towarów kierują się art. 37 i 38 instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych oraz specjalnych kas państwowych przy tych urzędach (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 24, poz. 407 z r. 1922 i Nr. 5 poz. 174 z r. 1924.

§ 2.

Zaliczenia wpłacone do Kas Skarbowych względnie oddziałów Banku Poskiego na rachunek urzędu celnego, zapisuje urząd celny w odnośnych księgach rachunkowych na podstawie zawiadomień o przyjętych wpłatach, otrzymanych z kas skarbowych względnie z oddziałów Banku Polskiego po porównaniu zawiadomień z pokwitowaniami, złożonemi przez stronę.

§ 3.

Sumy wpłacone tytułem zaliczeń księguje urząd celny na sumy obrotowe.

Zaliczenia, wpłacone wprost do kasy urzędu celnego powinny być księgowane do dziennika przychodu, do rejestru opłat celnych w oddzielnej przedziałce „zaliczenia" oraz do rejestru przychodowego sum obrotowych na oddzielnym rachunku, zatytułowanym „zaliczenia na pokrycie opłat z odpraw celnych".

Zaliczenia wpłacane do kas skarbowych względnie oddziałów Banku Polskiego na rachunek urzędu celnego, powinny być księgowane na przychód do rejestru opłat celnych w przedziałce „zaliczenia", do rejestru przychodowego sum obrotowych na oddzielnym rachunku zatytułowanym „zaliczenia na pokrycie opłat z odpraw celnych" oraz na rozchód jako nadwyżki kasowe.

§ 4.

Kontrolę zaliczeń prowadzą urzędy celne w specjalnej księdze zaliczeń według wzoru Nr. 1. Księga prowadzi się cały rok, rozpoczyna przeniesieniem pozostałości z poprzedniego roku.

Księga dzieli się na imienne konta zaliczeniowe, oddzielne dla każdego płatnika. Na te konta zapisuje się na przychód wszelkie wpłaty dokonane przez właściciela konta tak bezpośrednio do kasy urzędu celnego, jak i do kas skarbowych względnie oddziałów Banku Polskiego.

§ 5.

Konta zaliczeniowe obciąża się opłatą, należną tylko od właściciela konta, na podstawie odpowiedniej adnotacji, uczynionej przez niego na dokumencie płatniczym.

§ 6.

Na podstawie powyższej adnotacji urząd celny przedewszystkiem odpisuje z odnośnego konta zaliczeniowego należną według dokumentu płatniczego sumę, poczem zapisuje tę sumę w rejestrze opłat celnych w przedziałce „skreślono z zaliczeń" i jednocześnie zapisuje ją w tymże rejestrze na przychód na poszczególne wpływy (cło, akcydencja, manipulacyjne i t. p.) wreszcie zapisuje do rejestru rozchodowego sum obrotowych na oddzielnym rachunku, zatytułowanym „zaliczenia na pokrycie opłat z odpraw celnych". Odpisanie z konta zaliczeniowego winno być zaznaczone na dokumencie płatniczym za pomocą specjalnego stempla (wzór Nr. 3. B. do instrukcji rachunkowo - kasowej), z podaniem oprócz pozycji księgi zaliczeń także i pozycji przychodowej rejestru opłat celnych.

§ 7.

Codziennie po ukończeniu czynności kasy wszystkie konta księgi zaliczeń winny być podsumowane, a dzienny przychód, rozchód oraz pozostałość zaliczeń — uzgodnione z rejestrem opłat celnych oraz rejestrem przychodowym i rozchodowym sum obrotowych.

§ 8.

Właściciele kont zaliczeniowych mogą otrzymywać informacje na podstawie księgi zaliczeń tylko co do stanu własnych kont zaliczeniowych.

§ 9.

W razie pisemnego podania strony o zwrot zaliczenia, takowe zwraca się na zarządzenie kierownika urzędu po ustaleniu pozostałej sumy na koncie. Zwroty uskuteczniają się na podstawie asygnacji urzędu z odpowiedniem zaksięgowaniem w księdze zaliczeń, w Dzienniku rozchodu, w rejestrze opłat celnych oraz w rejestrze rozchodowym sum obrotowych.

§ 10.

Urzędy celne sporządzają miesięczne sprawozdania o obrotach sum zaliczeniowych według wzoru Nr. 2 i odsyłają je do Dyrekcji Ceł razem z dokumentami, przesyłanemi do kontroli.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc swoją poprzednie rozporządzenie w tym przedmiocie („Monitor Polski“ Nr. 20, poz. 65 z roku 1924).

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

№ ....

Wzór № 1.

KSIĘGA ZALICZEŃ

Konto zaliczeniowe ....
(nazwisko właściciela).

Data	PRZYCHÓD			ROZCHÓD			Pozostałość	UWAGA
	Poz. rej. opł. celnych	SUMA	Razem od początku roku łącznie z pozostałością z roku ubiegłego	№ dokumentu celnego	Sumy odpisane w/g poszczególnych dokumentów względnie zwrócone	Razem od początku roku		
		złotych			złotych			
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Urząd Celny w ....

Wzór № 2.

Dnia ....

SPRAWOZDANIE

z obrotu sum zaliczeniowych na pokrycie opłat z odpraw celnych

za miesiąc .... 192..... r.

№ porządkowy	№ konta i nazwisko właściciela	Pozostałość z roku ubiegłego	PRZYCHÓD			ROZCHÓD			Pozostałość	UWAGI
			Do miesiąca sprawozdawczego w roku bieżącym	w miesiącu sprawozdawczym	Razem	Do miesiąca sprawozdawczego	w miesiącu sprawozdawczym	Razem		
			złotych							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

177.

OKÓLNIK N. DC/1263/II/25

w sprawie przekazywania towarów w wagonach kolejowych bez opon.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł oraz wszystkich kolejowych urzędów celnych.

W sprawie przekazywania przesyłek celnych na wagonach niekrytych, bez przykrywania oponami.

Wobec braku opon do pokrywania kolejowych wagonów niekrytych, Ministerstwo Skarbu zezwala, aby niżej wymienione towary, załadowane do wagonów niekrytych, przekazywane były, na wniosek kolei, bez pokrycia oponami, lecz z wyszczególnieniem w listach przekazowych nazwy towarów, wagi, ewentualnie ilości sztuk, cech i rodzajów opakowania: produkty rolne, jak ziemniaki, buraki i t. p.; materjały drzewne: kamienie, węgiel, koks, gliny, cegły, żelazo i stal surowe; maszyny wszelkiego rodzaju, kotły oraz inne przesyłki, których przewóz na wagonach niekrytych nie mógłby spowodować nadużycia.

Warszawa, dnia 18 lutego 1925 r.

za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski.*

Dyrektor Departamentu Ceł.

178.

OKÓLNIK T. 99.

w sprawie clenia kobierców i chodników.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wsprawie clenia kobierców, materjałów wełnianych i półwełnianych wyrobionych na wzór kobierców oraz chodników, Ministerstwo Skarbu Departament Ceł wyjaśnia: że wszelkie kobierce wełniane, chociażby po kilka sztuk w jednym odcinku — nierozcięte; oraz materjały wełniane i półwełniane, wyrobione na wzór kobierców o wadze powyżej 1 kg. w 1 m. kw., podlegają cłu, według poz. 203 taryfy celnej. Materjały wełniane i półwełniane wyrobione na wzór kobierców o wadze poniżej 1 kg. w 1 m. kw., podlegają cłu według poz. 199 p. i litery odpowiednich, zależnie od jakości przędzy i wagi 1 m. kw. danego materjału.

Tkaniny dywanowe z materjałów włóknistych roślinnych, wymienionych w p. 2 i 3 poz. 179, podlegają cłu według poz. 192-p. 4. taryfy celnej.

Chodniki z tkanin dywanowych wyrobionych z materjałów włóknistych roślinnych wymienionych w p. 2 i 3 poz. 179 podlegają cłu według poz. 192 p. 4. taryfy celnej. Chodniki, maty, dywany i t. p. z włókien kokosowych, juty, Manili i innych podobnych materjałów roślinnych, włóknistych, podlegają cłu według poz. 191.

Uwaga: Chodniki, maty, dywaniki i t. p. z materjałów roślinnych nierozszczepionych (rózeg, traw i t. p.) podlegają cłu według poz. 64 p. 1 taryfy celnej.

Warszawa, dnia 28 stycznia 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski.*

Dyrektor Departamentu Ceł.

179

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 lutego 1925 r.

w sprawie odprawy celnej przesyłek, sprowadzanych z zagranicy, przez personel uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misji zagranicznych, do osobistego użytku.

Na zasadzie art. 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 51, poz. 314) oraz art. 10 p. 1 tegoż rozporządzenia w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 28.VI 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 60 poz. 608), wprowadza się dołączoną przy niniejszem „Instrukcję o odprawie celnej przesyłek, sprowadzanych z zagranicy przez personel uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych. oraz misji zagranicznych, do osobistego użytku“.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Załącznik do poz. 179.

INSTRUKCJA.

o odprawie celnej przesyłek, sprowadzanych z zagranicy przez personel uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misji zagranicznych, do osobistego użytku.

§ 1.

Odprawy celne przesyłek. zawierających przedmioty, przeznaczone do osobistego użytku personelu uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misji zagranicznych, dokonywa urząd celny w Warszawie. Wyjątek stanowią przesyłki, przeznaczone dla personelu misji dyplomatycznych, mających swą siedzibę na Górnym Śląsku i w. m. Gdańsku. Przesyłki te podlegać będą odprawie na Górnym Śląsku w urzędzie celnym w Katowicach, a na obszarze w. m. Gdańska w wyznaczonym przez Dyrekcję Ceł w Gdańsku jednym z gdańskich urzędów celnych.

§ 2.

Graniczne urzędy celne obowiązane są przesyłki, przeznaczone dla osób, wymienionych w poprzednim paragrafie, przekazywać celem ostatecznej odprawy do urzędów celnych: w Warszawie, Katowicach lub Gdańsku, zależnie od siedziby wspomnianych wyżej osób.

§ 3.

Zwolnień od cła przesyłek, na rachunek kwot określonych w art. 10 p. 1 d. rozporządzenia o taryfie celnej, dokonywać będą we własnym zakresie wymienione w § 1 urzędy celne, na podstawie książeczek, wydawanych przez Ministerstwo Skarbu, za pośrednictwem Ministerstwa spraw Zagranicznych

Lista osób, którym zostały wydane książeczki, będzie przesłana zainteresowanym urzędom celnym z początkiem każdego roku kalendarzowego.

§ 4.

Przesyłki zwolnione od cła, wolne są również od opłat wewnętrznych oraz ograniczeń przywozu.

Cło od tych przesyłek ma być obliczane w/g stawek konwencyjnych, przewidzianych w umowach handlowych, bez względu na kraj pochodzenia przesyłki i bez obowiązku przedstawiania świadectw pochodzenia.

§ 5.

Odprawa celna tych przesyłek ma być dokonywana na podstawie zgłoszenia ustnego.

§ 6.

Książeczka, której wzór dołącza się, zawierać będzie na pierwszej (tytułowej) stronicy nazwisko, imię i stanowisko służbowe osoby, uprawnionej do korzystania z przywileju przewozu bez cła przedmiotów zagranicznych, z podaniem kwoty, do wysokości której w ciągu roku kalendarzowego ten przywilej jej przysługuje.

Następne (wewnętrzne) stronice książeczki zawierać będą rubryki, dotyczące dat odprawy celnej, kwoty cła podlegającego zwolnieniu, oraz kwoty, pozostające do dyspozycji właściciela książeczki. W ostatniej rubryce tych stronic, zaopatrzonej nagłówkiem „uwagi“, urzędnik, dokonywujący odprawy celnej, podpisem swoim stwierdzać będzie zgodność dat, zawartych w poprzednich rubrykach. Podpis winien być czytelny. Książeczki wydawane będą poszczególnym członkom personelu przedstawicielstw państw obcych i misji zagraniczych z wyjątkiem osób wymienionych w ustępie 6 art. 10 p. 1 d rozporządzenia o taryfie celnej („inni stali urzędnicy“), którym będą wydane książeczki zbiorowe, oddzielnie dla każdego przedstawicielstwa.

Na tytułowej stronicy tej księżeczki, jako właściciel jej figurować będą „stali urzędnicy Poselstwa . . . .“. Kwota do wysokości której na podstawie takiej książeczki mogą być w ciągu roku kalendarzowego zwalniane od cła przesyłki zagraniczne,- określoną będzie przez pomnożenie kwoty, przyznanej każdemu z urzędników przedstawicielstwa (500 zł.). przez liczbę tych urzędników, jaka zatrudnioną jest w danem przedstawicielstwie.

§ 7.

Wymienione w § 6 książeczki, z chwilą upłynięcia terminu ich ważności, względnie opuszczenia przez właściciela książeczki zajmowanego przez niego w Polsce stanowiska, zwracane będą Ministerstwu Skarbu, za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 8.

Zwolnień od cła zgodnie z § 2 dokonywać mogą właściwe urzędy celne wyłącznie do wysokości kwot, określonych w książeczkach, w terminie ważności tych książeczek. Kwoty niewykorzystane w ciągu danego roku nie mogą być doliczane do kwot, przyznanych na następny rok.

§ 9.

Odprawa celna nadesłanych przesyłek winna być wstrzymana aż do czasu zgłoszenia się osoby, przez przedstawicielstwo lub misję uprawnionej, która przedstawi książeczkę. Odprawa celna ma być dokonana bezzwłocznie w obecności delegata przedstawicielstwa względnie misji.

§ 10.

Po zapisaniu do książeczki, według rubryk, dat, dotyczących odprawy celnej, oraz kwoty podlegającego zwolnieniu cła. daty te i kwota mają być bezzwłocznie wciągnięte do specjalnego rejestru „Zwolnień od cła przesyłek zagranicznych na mocy art. 10 p. 1 d rozporządzenia o taryfie celnej“.

Dla każdego z przedstawicielstw winien być założony oddzielny rejestr.

W każdym z tych rejestrów osobne stronice przeznaczone będą dla każdego z członków przedstawicielstwa t. j. zaprowadzone będą konta imienne wszystkich tych osób, którym wydane zostały książeczki imienne oraz jedno spólne konto dla osób korzystających z książeczki zbiorowej.

U góry każdego konta winno być zamieszczone nazwisko, imię i charakter służbowy właściciela konta oraz kwota, do wysokości której przysługuje mu prawo sprowadzania z zagranicy przedmiotów bez cła.

Odprawy celne dokonane dla właściciela danego konta winny być w chronologicznym porządku zapisywane w analogiczny sposób jak w samej książeczce zwolnień celnych.

§ 11.

Wpisywanie dat odprawy celnej do książeczki i rejestru odbywać się będzie na podstawie kwitu celnego. Na kwicie celnym należy uwidocznić numer książeczki oraz nazwisko jej posiadacza. Kwit ten nie będzie wydawany odbiorcy przesyłki i ma być przechowywany w

urzędzie celnym, jako załącznik do rejestru zwolnień od cła.

Statystycznego zgłoszenia nie należy wypełniać.

§ 12.

Gotowe ubranie i bielizna oraz wszelkiego rodzaju środki lokomocji dla Szefa, Radcy, Sekretarza lub Attaché Przedstawicielstwa lub Misji podlegać będą zwolnieniu od cła na mocy art. 11 p. 1 rozporządzenia o taryfie celnej, przyczem decyzja w tym wypadku zastrzeżona jest Ministerstwu Skarbu: decyzja taka, gdy chodzi o przedmioty, przeznaczone dla przedstawicielstw, mających swą siedzibę na Górnym Śląsku i w w. M. Gdańsku, przysługuje dyrekcjom Ceł w Mysłowicach i Gdańsku.

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Nr. ....

KSIĄŻECZKA
LIVRET

do użytku personelu uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych i misji
à l'usage du personnel des Missions Diplomatiques, accréditées en Pologne et d'autres missions
zagranicznych w celu korzystania z ulg celnych.
etrangères, jouissant des mêmes privilèges, en vue de faire bénéficier le dit personnel de la franchise de douane.

Na zasadzie art. 10 p. 1-d rozporządzenia o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 60 z 1924 r.
En vertu de l'art. 10 p. 1-d de l'arreté sur le tarif douanier a droit
poz. 608) przysługuje prawo

P. ....
Mr.
....

sprowadzania z zagranicy przeznaczonych na własny użytek towarów bez opłat celnych do łącznej
à importer de l'étranger en franchise de douane des marchandises, destinées à son propre usage
kwoty zwolnienia
se montant au total à la somme de

zł. ....
....

w terminie ważności tej książeczki.
de frais de douane, durant la période de validité du présent livret.

Ważna do dnia } .... 192... r.
Valable jusqu'au }

Warszawa, dn, ... *192....r.*

Za Ministra Skarbu

Dyrektor Departamentu
Ceł

Za Ministra Spraw
Zagran.

Dyrektor Protokułu
Dyplomatycznego

U w a g a: Książeczkę niniejszą należy zwrócić przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych Ministerstwu Skarbu z chwilą wygaśnięcia terminu jej ważności względnie opuszczenia przez właściciela książeczki stanowiska zajmowanego w Polsce.

R e m a r q u e: Après expiration du terme de validité dudit livret ou bien si le possesseur de ce livret quitte le poste qu'il occupe en Pologne, le livret devra être restitué au Ministère des Finances par l'entremise du Ministère des Affaires Etrangères.

Druga trzecia i czwarta stronica.

Nr. i data kwitu celnego Numéro et date de la quittance de douane	Ilość collis Nombre des collis	Znaki i numery Marques et numéros	Należności celne Droits d'entrée		Kwota pozostająca do dyspozycji Somme qui demeure disponible		UWAGI REMARQUES
			zł.	gr.	zł.	gr.	

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT.

Wyszła z druku broszurka p. t. Pytania i odpowiedzi z ustaw: o państwowej służbie cywilnej, uposażeniowej, emerytalnej, dyscyplinarnej oraz o stosunkach służbowych funkcjonariuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej, opracowana na podstawie oficjalnego programu egzaminu przez st. referenta Ministerstwa Skarbu Włodzimierza Hekajłłę.

Cena egzemplarza 2 zł., z przesyłką zwyczajną 2 zł. 10 gr., z poleconą przesyłką pocztową 2 zł. 30 gr., przy wysyłce za pobraniem 2 zł. 50 gr.

Przy ekspedycji większej ilości egzemplarzy koszty przesyłki zmniejszają się znacznie.

Zamówienia kierować należy pod adresem autora: Min. Skarbu II p. pokój 30. Rachunek P.K.O. 41307.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. Nr. 28193. 4-III. 1924 r.